

ЕТИМОЛОГИЈАТА НА ИМИЊАТА НА СЕЛАТА ПОДИНО, ПОЕШЕВО И РОТИНО

Селото *Подино* (Битолско) првпат е регистрирано во турските пописни дефтери број 993 и 988 од 1468 година за Битолската нахија, кога во него се запишани 72 христијански семејства. М. Соколоски го предава името на селото со формата *Поодино*.¹ Подоцна, селото *Подино* се споменува и во турските пишани извори од XVII век. Со формата *Поџодин* името на селото е запишано во пописот на парите и на должниците на вакафот на покојниот Мустафа-бег направен во април 1641 година, каде стои: „*жиї̄лелиї̄е на село Поџодин – 1 500*“, а во пописот на должниците на вакафот на покојната госпоѓа Фатиме, ќерка на Коџа-кадија, направен со знаење на Али, син на Шабан, во јули 1641 година тоа е запишано со формата *Поџодино*: „*село Поџодино: 5 000*“.² Во списокот на селата во Битолската каза направен 1684 година се регистрирани селата *Подино Долно* и *Подино Горно*,³ а во еден друг документ од 1709 година е запишано: „*село Горно и Долно Подино*“.⁴ Формата *Поџодин* се среќава во еден сиџил од 1728 година каде е запишано: „*Село Горно и Долно Поџодин*“, а во еден судски документ од 1750 година е запишано како „*село Поџодин*“.⁵ Во еден судски документ од 1797 година, меѓу селата во Битолската каза, се споменува и селото „*Поџодин*“.⁶ Со формата *Горни Поџодин* името на селото се споменува во пописот на имињата на даночните обврзници за Битола и Битолско од 1841/42 година каде е запишано: „*Село Горни Поџодин*“.⁷ Во фусотата авторот забележал дека селото не успеал да го убицира, иако допушта дека селото *Горни Поџодин* можеби е идентично со селото *Подино*.

¹ М. Соколоски, Турски документи за историјата на македонскиот народ, опширни пописни дефтери од XV век, т. II, Скопје 1973, 178.

² Турски документи за историјата на македонскиот народ, серија прва, IV, Скопје 1972, 85.

³ А. Матковски, Турски извори за ајдутството и арамитството во Македонија (1650-1700), Скопје 1961, 73.

⁴ А. Матковски, Турски извори за ајдутството и арамитството во Македонија (1700-1725), Скопје 1973, 45.

⁵ А. Матковски, Турски извори за ајдутството и арамитството во Македонија (1725-1775), IV, Скопје 1979, 12, 125.

⁶ А. Матковски, Турски извори за ајдутството и арамитството во Македонија (1775-1810), V, Скопје 1980, 108.

⁷ Д. Ѓоргиев, Турски документи за историјата на Македонија, пописи од XIX век, кн. II, Скопје 1997, 92.

Кај К'нчов се регистрирани две села: *Подино Горно* и *Подино Долно*,⁸ а од Бранкоф овие села се забележени како *Dolno-Poodino* и *Gorno-Poodino*.⁹ Во администрацијата се употребува името *Подино*.¹⁰

Селата *Горно Подино* и *Долно Подино*, односно *Горно Поџодино* и *Долно Поџодино* што се појавуваат во турските пописни дефтери, па и во подоцнежната литература, сметаме дека се однесуваат на две маала на селото *Подино* кои во еден период од нивниот развој се третираше како посебни населби, а подоцна повторно се обединиле и денес суштествуваат како (едно) село *Подино*.

Поаѓајќи од податоците во пишаните извори за името на селото *Подино*, можеме да констатираме дека постарото име на селото е *Поџодино*. Сегашната форма на името на селото настанала со губењето на консонантот *џ* во интервокална позиција со што се добила формата *Поодино*, а потоа еднородните вокали *oo* се контрахирале во едно долго кое потоа ја загубило должината: *Поџодино* > *Поодино* > *Пџодино* > *Подино*.

Името на селото *Поџодино* претставува посесивно име што е добиено од постарата синтагматска формација **Поџодино (Село)*. Атрибутот **Поџодино*, по елизацијата на именката *село* од придавската синтагма **Поџодино (Село)*, се супстантивизирал и продолжил да суштествува како елиптично име.

Деривацијата на името на селото *Поџодино* може да се објасни на два начина. Прво, атрибутската компонента **Поџодино* од синтагмата **Поџодино (Село)* може да биде образуванa со придавскиот суфикс *-ин* во формата за среден род *-ино* и второ, може да биде образуванa со исчезнатиот придавски суфикс *-ъ* (< **-os*) во формата за среден род *-о*. И двата придавски суфикса се одликуваат со посесивното значење. Ако се допушти деривацијата со суфиксот *-ин*, тогаш основата на елиптичното име *Поџодино* ќе биде изведена од личното име *Поџода*. Ако, пак, се допушти деривацијата со суфиксот *-ъ*, тогаш во основата на елиптичното име *Поџодино* ќе се крие личното име *Поџодин*. И двата исчезнати антропоними: *Поџода* и *Поџодин* се хипокористични форми изведени со различни антропонимски суфикси од сложеното лично име *Поџод*. Семантичката вредност на името на селото *Поџодино*, значи, може да се изрази на два начина: прво, може да означува 'село кое му припаѓало на Погода' и второ, може да означува 'село кое му припаѓало на Погодин'.

Личното име *Поџода* е образувано со антропонимскиот суфикс *-а*. Овој суфикс, иако има општословенско потекло, денес во македонскиот антропонимски систем, главно, е непродуктивна зборообразувачка морфема за изведување машки лични имиња. Во постариот период од развојот на нашата антропонимија се среќаваат низа хипокористични форми образувани со суфиксот *-а* што укажува на фактот дека тој бил продуктивен деривациски елемент. Со овој суфикс се образувале хипокористичности од сложени антропоними: *Боривоја* од *Боривој*, *Вида* од *Видомир*, *Видослав*, *Влада* од *Влади-*

⁸ В. К'нчов, *Македонија*, Етнографија и статистика, Софија 1900, 238.

⁹ D. M. Brankoff, *La Macédoine et sa population chrétienne. Avec deux Cartes ethnographiques*, Paris 1905, 166.

¹⁰ Систематски список на општини и на населени места во СРМ, Скопје 1981, 17.

мир, Дабижа од Дабижив, Добра од Добрислав, Добромир, Миливоја од Миливој, Радивоја од Радивој, Сиџана од Сиџанимир, но и од други хипокоритични форми: Виџиоша од Виџиош, Блаџоја од Блаџој, Браџина од Браџин, Драџоја од Драџој, Драџиоша од Драџиош, Драџоша од Драџош, Живоја од Живој, Милуна од Милун, Радуша од Радуш и други.

Личното име *Поџодин* е образувано со антропонимскиот суфикс *-ин*. Антропонимот *Поџодин* е посведочен во руската антропонимија: *Погодин Савва, крестьянин*, документирано во 1630 година.¹¹ Суфиксот *-ин* се вбројува меѓу најпродуктивните антропонимски деривациски морфемии и е познат во антропонимијата на сите словенски јазици. Со овој суфикс обично се прават лични имиња од други хипокоритични форми како што се, на пример, личните имиња: *Борин, Бољшин, Бончин, Велушин, Видин, Владин, Вранин, Вуин, Годин, Градин, Дебрин, Добрин, Радоџин* и други¹². Но, хипокоритични имиња изведени со овој суфикс од сложените антропоними се среќаваат многу ретко во антропонимијата на словенските јазици.

Личното име *Поџод* е составено од префиксот *џо-* и од морфемата *-џод* еднаква на коренот *џод-* од старословенскиот глагол *годити, гождџ 'угоди, исполни (желба, молба на некој)'*. Антропонимот *Поџод* се вбројува во имињата образувани со префикси, сп. чеш. *Náchod, Namír, *Nadslav, Omysl, *Oslav, Ostoj, Otvoj, *Ugost, Zabud*.¹³ Во полската антропонимија е засведочено хипокоритичното име **Pogodek* што се наоѓа во основата на топонимот *Pogódkowo*, денес *Pogódk*, кое е изведено од личното име **Pogod* со суфиксот *-ek*¹⁴. Со префиксот *џо-* се образувани, на пример, личните имиња: чеш. *Pochval, Pomysl, *Posad, *Posluch, *Postoj, *Posud, *Po`it*¹⁵, пол. *Pobor, Podar, Porad, Powid*¹⁶, срп. *Појезда, Порад, Посџоја*.¹⁷ Инаку, сложени лични имиња во чиешто образување учествува морфемата *џод-/џод* се познати во антропонимијата на словенските јазици, сп. буг. *Годеслав*,¹⁸ срп. *Годобраји, Годеслав, Годимир, Годомир*,¹⁹ чеш. **Hodislav; Brzhod, Nehod*,²⁰ пол. *Godzimir; Mirogod, Nagod, Zdziegod*.²¹ Во нашиот антропонимски фонд се среќава сложеното име *Годимир*, како и деривуваните имиња: *Годан, Годе, Годам,*

¹¹ С. Б. Веселовский, Ономастикон древнерусские имена, прозвища и фамилии, Москва 1974, 249.

¹² Љ. Станковска, Речник на личните имиња кај Македонците, Скопје 1992.

¹³ J. Svoboda, Staročeská osobní jména a naše příjmení, Praha 1964, 102-103.

¹⁴ U. Kęsikowa, Nazwy geograficzne Pomorza Gdańskiego z sufiksem -ov-, Gdańsk 1976, 115.

¹⁵ J. Svoboda, op. cit., 102.

¹⁶ M. Malec, Budowa morfologiczna staropolskich złoonych imion osobowych, Wrocław-Warszawa-Kraków-Gdańsk 1971, 86, 103.

¹⁷ М. Грковић, Речник личних имена код Срба, Београд 1977, 158-159.

¹⁸ Ѓ. Заимив, Български именник, София 1988, 65.

¹⁹ М. Грковић, op. cit., 65.

²⁰ J. Svoboda, op. cit., 75.

²¹ M. Malec, Budowa morfologiczna staropolskich złoonych imion osobowych, Wrocław-Warszawa-Kraków-Gdańsk 1971, 86.

Годеш, Годив, Годиј, Годил, Годин, Годич, Годле, Годо, а префиксот *йо-* е присутен во составот на личните имиња: *Побуд, Помисл, Појолин*.²²

Писмените потврди за името на селото *Поешево* (Битолско) датираат од XV век. Тоа првпат е запишано во турските пописни дефтери број 993 и 988 од 1468 година за Битолската нахија каде името на селото е напишано со формата *Б-о-ж-д-ш-в-а*, а во пописниот дефтер број 232 од 1544 година е регистрирано како *Поздешево*.²³ Со извршениот попис од XV век во селото се избројани 60 христијански и едно муслиманско семејство. Во обликот *Поздешево* името на селото е забележено и во турскиот опширен пописен дефтер за истата нахија од 1568 година.²⁴ Со овој извршен попис во селото се избројани 54 христијански и 6 муслимански семејства.

Името на селото *Поешево* е регистрирано и во Слеспченскиот поменик од XVI век каде е запишано со формата *Поздѣшево*.²⁵

Во турските пишани извори од XVII век името на селото, главно, е регистрирано во обликот *Поздеш*. Така, во една судска пресуда од 1633 година е запишано: „*Жийелииџе на село Поздеш беа должни десет илјади акчиња од џариџе на вакафои на џокојниои Дервиш-ефенди*.“ Бо една дозвола од 1634 година која е дадена на жителите на ова село по нивно барање со која им се одложува исплаќањето на лихвата од нивните долгови поради слабите приходи од жетвата е запишано: „*Зимишиџе Кирко син на Сџојко, Мишо Сџојче, Косџа син на Кирко и Пејќо син на Кирко, жийели на село Поздеш, Биџолска каза*...“²⁶ Потоа, ова село се споменува во еден список за данокот авариз во Битолската каза од 1636 година каде е запишано: „*село Поздеш 3 ханиња*“, во списокот на домаќинствата за данокот џизие од 1637/38 година каде стои: „*село Поздеш хане 20*“, а како село *Поздеш* е запишано и во списокот на домаќинствата за данокот целеп-шенан од 1639 година.²⁷ Во еден список на селата во Битолската каза од 1705 година името на селото е запишано во обликот *Поздеш*.²⁸ Со формата *Поздеш* селото е забележено и во еден судски документ од 1750 година.²⁹ Во пописот од 1841/42 година на имињата на даночните обврзници за Битола и Битолско името на

²² Љ. Станковска, Речник на личните имиња кај Македонците, Скопје 1992, 77-78, 223-224.

²³ М. Соколоски, Турски документи за историјата на македонскиот народ, опширни пописни дефтери од XV век, т. II, Скопје 1973, 157.

²⁴ М. Соколоски, Битола и Битолско во XV и XVI век, Прилози на МАНУ, Одделение за општествени науки, VI, 2, Скопје 1975, 13-56, 53.

²⁵ А. М. Селищев, Македонские кодекси XVI-XVIII веков, София 1933, 64.

²⁶ Турски документи за историјата на македонскиот народ, серија прва, II, Скопје 1966, 14, 100.

²⁷ Турски документи за историјата на македонскиот народ, серија прва, III, Скопје 1969, 62, 74, 168.

²⁸ А. Матковски, Турски извори за ајдутството и арамитството во Македонија (1700-1725), Скопје 1973, 22.

²⁹ А. Матковски, Турски извори за ајдутството и арамитството во Македонија (1725-1775), IV, Скопје 1979, 124.

нентата *-viii* рамна на општословенската именка **vitъ* 'господин, моќник'.³⁸ Со морфемата *зде-* во антропонимијата на полскиот јазик се образувани повеќе антропонимиски единици, сп. *Zdziebor, Zdzi(e)czest, Zdziegod, Zdziemir, Zdzi(e)stryj, Zdzi(e)woj*.³⁹ Полскиот антропоним *Zdziewit* е образуван од морфемата *zdie-* и *-wit*, а овие морфемски делови се содржат и во македонскиот антропоним *Поздивии*. Во хрватската антропонимија е посведочено личното име *Nezdiš*,⁴⁰ а во чешката се познати личните имиња *Sdemil, Sderad, Sdeslav, Saibor, Sdil'ut, Nesda*.⁴¹ Овие засведочени антропонимиски единици покажуваат дека морфемата *зди-/зде-* се употребувала за образување на словенските сложени лични имиња.

Инаку, хипокористични имиња изведени од основата *їозд-* се познати во антропонимијата на словенските јазици, сп. хрв. *Pozdiš*⁴², пол. *Pozdek, Podzich*.⁴³ чеш. *Pozden, Pozd«k, Pozpat*,⁴⁴ рус. *Поздан, Поздей, Pozdeh, Поздѣн(а)* што се наоѓа во основата на презимето *Поздѣнин, Поздѣли* во основата на презимето *Поздѣшев, Позняк*.⁴⁵

Во турските пописни дефтери бр. 993 и 988 од 1468 година за Битолската нахија името на селото *Роїино* (Битолско) е регистрирано со формата *Рахоїино*.⁴⁶ Со извршениот попис во селото се попишани 39 христијански семејства. Во истиот облик *Рахоїино* селото е забележено и во пописниот дефтер од 1568 година за Битолската нахија, а во селото се избројани 31 христијанско семејство.⁴⁷

Во XVI и XVII век името на селото *Роїино* е регистрирано и во словенски писмени споменици. Така, во Слеченскиот поменик, чиешто записи датираат од XVI век, тоа е запишано повеќепати: *Роҳотїно, Роҳотин, Рїхотини*.⁴⁸ Потоа, неговото име со формата *Похоти* е запишано во Трескавечкиот поменик, чиешто записи датираат од XVII-XVIII век.⁴⁹ Во обликот *Рохоїино* името на селото е запишано во еден натпис од 1607 година, напишан над вратата

³⁸ Љ. Станковска, *Тоїонимиски варијации во Косїурско-леринскаїа областї*. Македонските дијалекти во Егејска Македонија, Скопје 1994, 242-243.

³⁹ M. Malec. Budowa morfologiczna staropolskich złożonych imion osobowych. Wrocław-Warszawa-Kraków-Gdańsk 1971, 84.

⁴⁰ M. Šimundić, *Nepoznata hrvatska osobna imena s početka XIII stoljeća, Onomatološki prilozi*, VI, Beograd 1985, 80.

⁴¹ J. Svoboda, *op. cit.*, 84, 104.

⁴² M. Šimundić, *op. cit.*, 85.

⁴³ M. Malec. Staropolskie skrócone nazwy osobowe od imion zlnowych. Wrocław-Warszawa-Kraków-Lódź 1982, 72.

⁴⁴ J. Svoboda, *op. cit.*, 290.

⁴⁵ М. Морозкин, *Славянскїй именовловъ или собранїе славянскїхъ личныхъ именьъ Санктпетербургъ 1867*, 152-153; С. Б. Веселовскї, *op. cit.*, 251.

⁴⁶ М. Соколоски, *Турски документи за историјата на македонскиот народ, опширни пописни дефтери од XV век, т. II, Скопје 1973*, 151.

⁴⁷ М. Соколоски, *Битола и Битолско во XV и XVI век, Прилози на МАНУ, Одделение за општествени науки, VI, 2, Скопје 1975*, 53.

⁴⁸ А. М. Селищев, *op. cit.*, 64.

⁴⁹ А. М. Селищев, *истио*, стр. 145.

во манастирската црквата во селото Сливница (Битолско) каде што е напишано со формата: *шт Рохотино, Годор Влчево*.⁵⁰

Во турските пишани извори од XVII век името на селото се споменува во еден список на нузул ханињата во Битолската каза од 1620 година каде е запишано: „*село Рахоџино (Rohotino): 16 ханиња*“⁵¹. Во 1636 година во обликот „*Рохотино*“ името на селото се споменува во една тужба покрената од Али Челеби, жител на градот Битола, против селанецот Митре за невратен заем во износ од 6 000 акчиња што ги зел Митре од таткото на тужителот каде е запишано: „*џо доведе зиммијата џо име Митре од село Рохотино*“, во еден список на авариз-ханињата во Битолската каза спроведен во 1636 година тоа е запишано како „*село Рахоџино 12 ханиња*“, тоа е забележено во списокот за данокот цизие од христијаните во Битолскиот вилает направен во 1637/38 година каде стои: „*село Рахоџино хане 18*“, како и во списокот за целеп-кешанот на Битолската каза од 1639 година каде стои: „*Село Рахоџино овци 160*“.⁵² Селото се споменува во пописот на парите на вакафот на покојниот Махмут-ага од 1640/41 година каде е запишано: „*житиелите на село Раоџино – 8 500*“.⁵³ Во списокот на битолските села направен во 1705 година, името на селото е запишано како *Рахоџино*,⁵⁴ а во истиот облик *Рахоџино* тоа е запишано и во списокот на селата во Битолската каза од 1797 година.⁵⁵

Од К’нчов името на селото е забележено во обликот „*Рооџино*“.⁵⁶ Во администрацијата се употребува формата *Роџино*.⁵⁷

Поаѓајќи од изнесените документираните форми во словенските писмени споменици, може да се констатира дека денешниот облик на името на селото *Роџино* произлегува од постарата негова форма *Рохотино*. Појавата на формата *Рахоџино* во турските пишани извори може да е грешка на писарот или на преведувачот, бидејќи во некои документи името на селото е запишано и како *Рохотино*. Поради тоа што порано ѝ дадовме предност на формата *Рахоџино* како најстара документирана форма на името на селото, произлезе и нашето мислење дека основата на ојконимот е изведена од личното име *Рахоџа*.⁵⁸ Од овие причини овде сакаме да укажеме на тоа дека словенските извори, иако понекогаш хронолошки потекнуваат од поново

⁵⁰ Ѓ. Иванов, Български старини из Македонија, фототипно издание, Софија 1970, 62.

⁵¹ Турски документи за историјата на македонскиот народ, серија прва, I, Скопје 1963, 49.

⁵² Турски документи за историјата на македонскиот народ, серија прва, III, Скопје 1969, 59, 62, 74, 166.

⁵³ Турски документи за историјата на македонскиот народ, серија прва, IV, Скопје 1972, 13.

⁵⁴ А. Матковски, Турски извори за ајдутството и арамиството во Македонија (1700-1725), Скопје 1973, 22.

⁵⁵ А. Матковски, Турски извори за ајдутството и арамиството во Македонија (1775-1810), V, Скопје 1980, 108.

⁵⁶ В. К’нчов, *op. cit.*, 239.

⁵⁷ Систематски список на општини и на населени места во СРМ, Скопје 1981, 17.

⁵⁸ Љ. Станковска, Македонска ојконимија, книга прва, Скопје 1995, 214.

време, сепак треба на нив да им се даде приоритет, бидејќи информациите што ги носат се многу значајни при етимололошката анализа на ојконимите. Сегашната форма на името на селото настанала по губењето на консонантот *x* во интервокална позиција и со контракција на еднородните вокали *oo* во долго *ō* кое подоцна ја губи должината: *Рохойшино* > *Рооџино* > *Роџино*.

Името на селото *Рохойшино* претставува посесивно елиптично име. Тоа е добиено со супстантивизација на придавката од некогашната атрибуциска синтагма **Рохойшино (Село)* која е образувана со посесивниот придавски суфикс *-ин* во формата за среден род *-ино*. Во неговата основа се наоѓа лично-то име *Рохойша*. Од семантички аспект името на селото *Рохойшино* означува 'село кое му припаѓало на Рохота'.

Личното име *Рохойша* е изведено од хипокористичното име *Рохо* со суфиксот *-ша* кој претставува полиморфемен деривациски елемент составен од деминутивниот антропонимски суфикс *-ш* < *-ш* њ и од хипокористичниот суфикс *-а*. Овој антропонимски суфикс бил продуктивен зборообразувачки елемент и со него во македонската антропонија се образувани редица лични имиња од хипокористици на *-о*: *Боройша*, *Влокойша*, *Вукойша*, *Даройша*, *Добройша*, *Драџойша*, *Калойша*, *Красойша*, *Љубойша*, *Ничойша*, *Радојша*, *Робойша*, *Сирајша*, *Хранойша* и други.

Личното име *Рохо* претставува хипокористична форма која е изведена од личното име *Рох* со суфиксот *-о*. Личното име *Рох*, кое е потврдено во чешката и во полската антропонија: *Roch*, е образувано со исчезнатиот суфикс *-x* < *-x* њ од првиот слог на сложените имиња од типот на *Родољуб*, *Росомир*, *Росџислав*. Идентично образување имаат, на пример, личните имиња *Дехо*, *Драхо* и *Рахо*, кои се проширени со суфиксот *-о* од постарите имиња **Дех* < *Делимир*, **Драх* < *Драџомир*, **Рах* < *Радослав*, а од нив се изведени дериватите: *Дехан*, *Драхин*, *Драхња*, односно *Рахоја*, *Рахол*, *Рахче*.⁵⁹ Во антропонимските системи на словенските јазици се среќаваат и деривувани имиња од личното име *Рох*, сп. чеш. *Rochl*, *Rochna*, *Rochnes*,⁶⁰ пол. **Rochal*, **Rochel*, **Rochno*, **Rochta*⁶¹, рус. *Рохкач*, што се наоѓа во основата на антропонимот *Рохкачев*, регистрирано во 1564 година, *Рохно*.⁶²

Суфиксот *-x* има прасловенско потекло и бил продуктивен во сите словенски јазици како антропонимска зборообразувачка морфема. Хипокористичните имиња образувани со суфиксот *-x* се засведочени во антропонијата на другите словенски јазици, сп. струс. *Rach*, *Svoch*⁶³, пол. *Biech* во основата на топонимот *Biechowo*,⁶⁴ **Sirch* во топонимот *Sirchowo*, **Sirzch* во

⁵⁹ Љ. Станковска, Речник на личните имиња кај Македонците, Скопје 1992, 94, 105, 237.

⁶⁰ J. Svoboda, op. cit., 294.

⁶¹ M. Malec, Staropolskie skrócone nazwy osobowe od imion dwuc złowych, Wrocław-Warszawa-Kraków-Lódź 1982, 25.

⁶² С. Б. Веселовский, op. cit., 271.

⁶³ T. Skulina, Staroruskie imiennictwo osobowe, cz. II, Wrocław-Warszawa-Kraków-Gdańsk 1974, 33.

⁶⁴ F. Nicula, Nazwy miejscowe z sufiksami -ov-, -in- na obszarze Wielkopolskie i Małopolskie, Wrocław 1971, 25.

топонимот *Sirzchowo, Wojch*,⁶⁵ буг. *Бехо, Бехул*,⁶⁶ срп. *Праx(о)* во основата на ојконимот *Прахово* (Србија), *Раха, Рахо, Сѹохан*.⁶⁷

Во македонскиот антропонимски систем суфиксот -х одамна ја изгубил својата продуктивност. Денес го препознаваме во малубројните лични имиња што се сочувале во нашата топонимија, сп. *Бех* од *Беломир, Берислав, Бух* од *Будимир, Влах* од *Владимир, Власѹимир* што се наоѓаат во основата на имињата на селата *Бешишѹа* (Прилепско),⁶⁸ *Був* (Леринско),⁶⁹ *Лавце* (Гетовско).⁷⁰

⁶⁵ M. Malec, *Staropolskie skrócone nazwy osobowe od imion dwuczłnowych*, Wrocław-Warszawa-Kraków-Lódź 1982, 81-82.

⁶⁶ Ѐ. Заимив, *op. cit.*, 20.

⁶⁷ М. Грковић, *op. cit.*, 171, 189.

⁶⁸ Љ. Станковска, *Македонска ојконимија*, книга втора, Скопје 1997, 14.

⁶⁹ Љ. Станковска, *Македонска ојконимија*, книга прва, Скопје 1995, 34-35.

⁷⁰ Љ. Станковска, *Етимологијата на името на селото Лавце и неговата топонимија*, *Balkanoslavica*, 22-24, Прилеп 1998, 235.

Ljubica STANKOVSKA

**ETYMOLOGIE DES NOMS DES VILLAGES DE PODINO,
POESEVO ET ROTINO**

R é s u m é

Dans cet article l'auteur traite des questions relatives à l'étymologie des noms des villages de la région de Bitola: Podino, Poesevo et Rotino. Sur la base d'une analyse effectuée, l'auteur constate que la racine des noms de ces villages se trouve dans les noms propres de Pogodin ou Pogoda, Pozdes et Rohota, qui appartiennent à l'ancien fonds d'antroponymie général slave.

Traduit par
Divna Simić